

Evangelium podle Jana 6, 47 – 51 Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.

Milé sestry, milí bratři!

Dnešní text pokračuje: **Židé se hádali mezi sebou a říkali: Jak nám tento člověk může dát k jídlu své tělo?** Ježíš se je předtím snažil přesvědčit o svém poslání. Tak jako Bůh přesvědčoval Izraelity na poušti, že je přivede do nového domova, Ježíš nasycením v pustině je chtěl přesvědčit, že jeho úkol je stejný. Chce je přivést do Království jeho Otce. Jenže oni to pochopili po svém: Chceme krále, který nás budeivit. Jako by předtím řekli Mojžíšovi: Chceme zůstat na poušti, protože tady dostáváme manu a maso křepelek. Ježíš nás nechce nechat na poušti, chce nás dovést do Božího království. Cítíme se jako na poušti anebo jsme s Ježíšem v jeho Království? V jeho Království platí jiný život, než mají ti, co se podřídili tomuto světu. Cítíme v sobě ten život? Je to život, jaký žil Ježíš. Život plný lásky. Život, který nepřestává. Věčný život. Ježíšův život. Proto Ježíš vysvětluje, jak tento nový život dostaneme. Ježíš se stane tím chlebem nového života. Židé mu nevěřili. Chtěli po něm další znamení.

Víra má v Bibli více podob. Sami to cítíme, když vyznáváme VĚŘÍM V BOHA. Věřím, že existuje Bůh. Podobně vyznal Petr jménem apoštolů svoji víru. Když po Ježíšově řeči mnozí jeho učedníci Ježíše opustili. **Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.** Je důležité poznat, že Bůh existuje, poznávat jeho i Ježíše. Poznávat, co nám řekl, co přinesl, co chce udělat. O to se snažíme každou neděli. Při každém čtení Božího slova. Důležitější je další podoba víry: VĚŘIT BOHU, věřit Ježíšovi. To zatím neuměli Ježíšovi učedníci. Museli projít Ježíšovou smrtí i jeho vítězstvím. Teprve Ježíšův Svatý Duch jim zcela otevřel oči. My jsme na tom stejně. Potřebujeme poznávat jeho moc, jeho působení, jeho lásku k nám, abychom mu uvěřili. Abychom se plně spolehli na něj. Znáte to, Židé prošli pouští, stáli na pokraji svého nového domova, a zalekli se. Jejich spoléhání na Boha nebylo dost silné. Čtyřicet let museli bloudit po poušti, teprve další pokolení se rozhodlo vstoupit do slíbené země, do nového domova. Podobně jsme na tom i my. Stojíme na pokraji Božího království. Věříme Ježíšovi? Odhodláme se vstoupit do Království jeho Otce? Nebo budeme dál bloudit pouští tohoto světa, žít podle něj, strachovat se s ním? Ježíš nás nevytáhne z tohoto světa, dá nám v něm však nový život. Svůj život, život Božích dětí. Boží království není z tohoto světa, je však v tomto světě. Stačí do něj vstoupit.

Jak do něj vstoupíme? Máme někam putovat? Třeba do Santiago da Compostela? Nebo se postit 40 dní? Nic z toho není potřeba. Při vašem společném jídle, ve vašem společném životě, budu s vámi a budu vás ivit k životu v Království. Jídlo je potřebné k životu, a společné jídlo vytváří společenství. Ježíš k tomu dodá lásku, obětavost, vytrvalost, a další dary, vše, co plyne z jeho oběti.

Tak jednoduché to církev měla. Proto se Ježíšovi učedníci po příchodu Svatého Ducha scházeli ke společnému jídlu. Při společném jídle se probírá vše, co je potřeba udělat, vše, co nás potěšilo i rmoutí. Tak jednoduché to bylo a přece to nestačilo. Už v Korintě bohatí, kteří měli na práci služebnictvo nebo otroky, nečekali na chudé, kteří museli pracovat. Pak studovaní začali řešit otázky: Jak to bude Ježíš dělat? A nakonec se začali hádat, oddělovat jedni od druhých. Samozřejmě na společné jídlo, společnou činnost, společenství, už nebylo ani pomyšlení.

Snad už končí doba, kdy to nejdůležitější bylo vyzkoumat, jak to Ježíš dělá, že nás živí. Živí nás naším obyčejným společným životem, protože při něm je s námi. Vždyť na to se nás bude ptát. **Pozvali jste mne ke společnému jídlu, když jsem měl hlad? Navštívili jste mne, když jsem byl sám, v nouzi, pronásledován?**

Snad už dozní doba, kdy se léčba společným životem, při němž Ježíš nás chce léčit a vést při běžném společném životě, nahradila vznešeným děním v odloučení od světa. Ten prostý společný

život stále chceme zaměňovat za třeba skvostné, ale neježíšovské terapie. Vzdálení lidem, kteří ho neznají, odloučení od nich v chrámech, které jsme si vystavěli pro nás a ne pro něho. Činností, kterou druhé nezískáme. Rituály, které nepatří do obyčejného života. Kterým nikdo nerozumí. Nemůže nastat situace, kterou obdivovali pohané: Podívejte se, jak se milují. Oni viděli společný život křesťanů. My se stáváme spolkem. Někdo má rád holuby, jiný králíky, zahrádku. Křesťané se scházejí ke svým ceremoniím, vidí a říkají ti, co neznají Ježíše.

Jaký má být výsledek společné hostiny s Ježíšem? Ježíšův život v nás. Ježíšovým životem v nás, vysvětluje Pavel, se stáváme jeho novým, viditelným Tělem. Ježíš, Hlava tohoto nového těla, chce být viděn ode všech. Nechce být zavíraný pod kbelík svatyně. Chce být promíchaný jako kvas v těstě tohoto světa. Chce být solí, chce být světlem, které přitahuje, osvětluje, vede.

Pane, ke komu bychom šli, říkáme s Ježíšem. Nechceme odejít zpátky do světa, zpátky do pouště jako ti, co Ježíše opustili. Žijme proto s naším Životem. Nepřijímejme tabletky, náhražky, rituály. Žijme plný lidský život, poněvadž v něm nás chce žít Ježíš. Amen.